

Giulietta Simionato

Z głębokim żalem świat muzyczny przyjął wiadomość o śmierci Giulietty Simionato, znakomitej śpiewaczki włoskiej. Legendarna artystka zmarła w Rzymie 5 maja 2010 na skutek choroby serca, na tydzień przed setną rocznicą swoich urodzin. Należała do ostatniej grupy śpiewaków operowych, dla których brakowało zaszufadkowania. Była znakomitą wykonawczynią zarówno ról tragicznych, jak i komicznych. Operowała szerokim wachlarzem repertuarowym, składającym się z ponad 100 partii. Śpiewała zarówno opery Mozarta, Glucka i Cimarosy. Występowała często w repertuarze bel canto w dziełach Donizettiego, Belliniego i Rossiniego, jednocześnie odnosząc sukcesy w operach Verdiego, Ponchielliego, Mascagniego i Cilea. W obecnej dobie wokalne specjalizacji trudno byłoby znaleźć śpiewaczkę występującą zarówno w partii Cherubina i Amneris, Octaviana i Azuceny. Posiadała piękny, aksamitny mezzosopran o perfekcyjnej górze i błyszczącej średnicy. Głos posiadał rozpiętość dwóch i pół oktawy o jednakowym, silnym brzmieniu i bogatej palecie kolorów. Mimo niewielkiej postury ujmowała ogromną osobowością sceniczną. Jej interpretacje wokalne cechowała głęboka emocjonalność i talent aktorski. Śpiewała z wielkimi artystkami tego okresu, między innymi z Marią Callas i Renatą Tebaldi. Obdarzona ciepłą osobowością i poczuciem humoru, uwielbiana była zarówno przez publiczność, krytyków muzycznych, jak i kolegów - śpiewaków. W życiu scenicznym cechował ją niezwykle profesjonalizm. Według jej wspomnień, podczas występów prowadziła wręcz spartański tryb życia. Unikała nawet małej ilości wina, z obawy, że kwaśny odczyn alkoholu może uszkodzić jej struny głosowe. Rzadko odwoływała występy. U szczytu kariery śpiewała ponad 80 przedstawień rocznie.

Urodziła się 12 maja 1910 roku w małej miejscowości, Forli w pobliżu Bolonii, we włoskiej prowincji Emilia-Romagna. Dzieciństwo spędziła na Sardynii, skąd pochodziła jej matka. Wkrótce rodzice przenieśli się do Rovigo, w pobliżu Wenecji. Pierwsze studia wokalne zaczęła w szkole klasztornej. Kontynuowała je potem pod kierunkiem Maestro Guido Palumbi w Padwie. W 1933 roku wygrała konkurs Maggio Musicale we Florencji, śpiewając arie: Mignon z opery *Thomasa* i fragment z *La Favority*. Została wyróżniona jako najlepsza śpiewaczka spośród 385 kandydatów, w tym 15 mezzosopranów. W skład jury konkursu wchodziły takie osobistości jak Maestro Tullio Serafin, śpiewaczka Rosina Storchio, pierwsza odtwórczyni partii Madama Butterfly i ukraiński sopran Salomea Kruszelnicka. Mimo tego sukcesu, podczas początkowych piętnastu lat kariery Simionato śpiewała niewielkie, mało znaczące partie. Przełom nastąpił w roku 1947 po premierze

opery *Mignon* Ambroise Thomasa w Genui. Śpiewała tam partię tytułową pod batutą Maestro Gianandrea Gavazzeni. Partnerował jej młody tenor, Giuseppe di Stefano. Po tym znakomitym sukcesie została natychmiast zaangażowana w tej samej roli do teatru La Scala. W tym teatrze przez wiele lat odnosiła wspaniałe sukcesy. Annały teatralne La Scali odnotowały jej legendarny triumf w partii Rubrii w operze *Nerone* Boito pod kierownictwem Toscaniniego (1948). W 1957 roku partnerowała Marii Callas w przedstawieniu *Anny Boleny* w partii Giovanny Seymour. Na tej samej scenie odniosła sukcesy jako Didon w *Les Troyens* Berlioza, potem jako Valentine w *Les Huguenots* (1962) i Arsace w *Semiramidzie* Rossiniego, w której partię sopranowa wykonała Joan Sutherland (1962). W tym samym roku na tej scenie śpiewała partię Neris w *Medei* z Marią Callas w roli tytułowej. Przez wiele lat była ulubienicą dyrygenta Herberta von Karajana. Pod jego batutą występowała często na Festiwalach w Salzburgu oraz w wiedeńskiej Staatsoper, m.in. w partii Orfeo (1959) i jako Azucena (1962). W Covent Garden Opera debiutowała w 1953 roku jako Amneris w *Aidzie* pod batutą Sir Johna Barbirolli. Partię tytułową w tym przedstawieniu śpiewała Maria Callas, zaś niewielką rolę Kapłanki wykonała młoda Joan Sutherland.

Na scenach amerykańskich pojawiła się po raz pierwszy w 1953 roku w San Francisco Opera w partii Charlotte w operze *Werther* Jules Masseneta. Na tej scenie śpiewała też partie: Rozyny,

Giulietta Simionato w roli Amneris

Giulietta Simionato jako Carmen

Maryny w *Borysie Godunowie* (po włosku), występowała także jako Azucena, Santuzza oraz Pani Quickly. W 1954 roku debiutowała w Lyric Opera of Chicago w partii Adalgisy w słynnej inscenizacji *Normy* z Marią Callas w roli tytułowej. Podczas 6 sezonów w Chicago Simionato śpiewała 13 partii, były nimi m. in. Mignon, Santuzza, Laura w *Giocondzie*, Carmen, Księżna de Bouillon w *Adrianie Lecouvreur*, Cherubino i tytułowa rola w operze *Włoszka w Algierze* Rossiniego. Na nowojorskiej scenie Metropolitan Opera Simionato wystąpiła po raz pierwszy dopiero w sezonie 1959/60 jako Azucena w *Trubadurze*. Jej partnerami w tym przedstawieniu byli: Antonietta Stella jako Leonora, Carlo Bergonzi jako Manrico i Leonard Warren w partii Hrabiego Luny. Podczas sześciu sezonów w Met. śpiewała tylko 28 przedstawień, m. in. partie Amneris (12), Azuceny (6), Santuzzy (5) i Rozyny (2). W 1966 roku poślubiła profesora Cesare Frugoni, starszego o 30 lat słynnego włoskiego lekarza. Ostatnie przedstawienie śpiewała 6 lutego 1966 roku, w trzydziestą rocznicę debiutu w La Scali i na tym zakończyła karierę śpiewaczki. Na scenę wróciła ponownie w 1979 roku podczas galowego przedstawienia ku czci Maestro Karl Bohma, pod którego batutą przed laty śpiewała pierwsze przedstawienie *Wesela Figara*. Wykonała wtedy arię Cherubina *Non so piu*. Podczas długich lat emerytalnych organizowała liczne kursy mistrzowskie, często udzielała rad młodym śpiewakom i była zapraszana do udziału w pracach jury podczas licznych konkursów wokalnych. Pozostawiła po sobie w spuściźnie ponad 22 nagrań operowych. Do najbardziej dzisiaj znanych i poszukiwanych należą legendarne nagrania na żywo z La Scali z przedstawień *Normy* i *Anny Boleny* z Marią Callas w partiach sopranowych.

© Kazik Jędrzejczak
kazikj@sympatico.ca